

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΣΕΣΙΑ

Ὁ γνωστός οὗτος ἄγγλος ῥήτωρ ἐνφ' ὕψος τινά μετέβαινε νὰ κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ ἐνὸς χωρίου εἰς ἄλλο, βλέπει ἐρχόμενόν τινα ἀκαταλλήλως ἐπὶ ἵππου καὶ ὡσεὶ πίπτοντα· τῷ φωνάζει ὅτι κινδυνεύει καὶ τὸν προτρέπει νὰ στηριχθῇ, ἀλλ' αἰφνης οὗτος ἀνορθούμενος ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν διὰ καταλλήλου κλίσεως συλλαμβάνει τὸν ἵππον τοῦ Σέσιλ ἐκ τοῦ χαλινοῦ καὶ προτείνων τὸ πιστόλιον·

— Μὴ κινηθῆς, τῷ λέγει, διότι σὲ φονεύω.

Ἐνθυμεῖσαι, ἐπανελάθεν — ἐναποθέτων τὸ πιστόλιον εἰς τὴν θήκην — ὅτε πρὸ δύο μηνῶν ἐδίδασκες περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης; λέγων δέ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως δὲν γεννᾶται ληστής, ἀλλὰ φέρων ἐν τῇ καρδίᾳ του τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἅτινα τῷ ἐνέπνευσεν ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι πολλοὶ πολλάκις τρέπονται εἰς τὸν ληστρικὸν βίον ἐξωθούμενοι ὑπ' αὐτῆς τῆς κοινωνίας, ἔλεγες καὶ τότε μίαν ἀλήθειαν· καὶ διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω τοῦτο σὲ ἀφίνω ἐλευθέρων. . . .

Ὁ Σέσιλ ἀναγνώσας δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὴν σκηνὴν ἐκείνην καὶ πολλάκις ἐπανελάμβανεν: « ἢ εἰς Θεὸν πίστις καὶ ἐν τούτῳ ἀκόμη τῷ κόσμῳ σώζει. »

